

The Ethical Formula of Ambrose Khelaia: Documented in Constantine Gvarjaladze’s Letter

(Abstract)

KEYWORDS: Ambrose Khelaia, Ethics, Homeland, Georgia, History,
Court Trial, Archival Document

Time and again—in articles and monographs, at academic conferences and on television—it has been claimed that Catholicos-Patriarch Ambrose Khelaia uttered these words during the trial held between 10 and 19 March 1924: “My soul belongs to God, my heart to my homeland, and I give you my body, O tyrants!” Yet no relevant historical source was ever cited, and the statement does not appear in the trial transcript. This led some scholars to suspect that Ambrose Khelaia had not actually said these words and that they were perhaps a popular invention, much like the famous phrase attributed to Galileo Galilei, who supposedly muttered after recanting before the Inquisition: “And yet it moves!”

Professor Levan Jikia investigated the historical basis of the quotation, giving his study the title “In Search of Historical Accuracy Concerning the Words of Catholicos-Patriarch Ambrose Khelaia of All Georgia: ‘My Soul Belongs to God...’”. He found documentary evidence in the records of the Ministry of Foreign Affairs of the Democratic Republic of Georgia, which was held at

the Central Historical Archive of the National Archives of Georgia.

On 1 August 1922, Constantine Gvarjaladze, a diplomatic representative of Georgia's government-in-exile, sent a letter from Istanbul to Paris addressed to Akaki Chkhenkeli, who had served as head of the Ministry of Foreign Affairs during the years of independence. At that time, the investigation into the Catholicos-Patriarch's case was already under way, having been prompted by Ambrose Khelaia's submission of a memorandum to the Genoa Conference, which drew attention to the reality of the Russian occupation of the Republic of Georgia.

Ambrose Khelaia was summoned to the special commission several times and subjected to harsh treatment. The head of the Georgian Orthodox Church expressed his dissatisfaction in a letter of protest sent to the chairman of the commission, and the circumstances are recorded in Constantine Gvarjaladze's note:

"I have written to you previously regarding information concerning our church. I am awaiting the necessary documents from Georgia, which we have already requested. The Patriarch has promised that, once the documents arrive, he will raise the issue accordingly and resolve the matter favourably. Our Patriarch has not been imprisoned; he has been interrogated three or four times. He reportedly says: 'My soul belongs to God; physically, I belong to the people; as for my corpse—whoever wants it, take it.'"

The researcher observes that, although the Catholicos-Patriarch's words as recorded in the document differ slightly from the widely circulated version, they are identical in substance and

accurately reflect Ambrose Khelaia's attitude towards the authorities who treated him harshly.

Professor Jikia rightly concludes that Constantine Gvarjaladze learned of the Patriarch's words soon after they were uttered. He recorded them in his note, which he subsequently sent to Akaki Chkhenkeli.

The trial transcript could not have recorded Ambrose Khelaia's famous statement, which may be regarded as a profound ethical formula, because the Patriarch had uttered these words two years before the notorious series of interrogations to which he was subjected. This effectively dispels any suspicion that the words might have been a later invention of popular tradition.

The study therefore suggests that we cite and quote the phrase exactly as it is preserved in the archival document, rather than relying on the popular oral versions circulating in public discourse. The archival version reads: "My soul belongs to God; physically, I belong to the people; as for my corpse—whoever wants it, take it."

ამბროსი ხელაიას ზნეობრივი ფორმულა:
კონსტანტინე გვარჯალაძის ბარათის კვალზე

საკვანძო სიტყვები: ამბროსი ხელაია, ზნეობა, სამშობლო, საქართველო, ისტორია, სასამართლო პროცესი, საარქივო დოკუმენტი

სტატიიდან სტატიაში, მონოგრაფიიდან მონოგრაფიაში, სამეცნიერო კონფერენციიდან სამეცნიერო კონფერენციაზე, ტელეგადაცემიდან ტელეგადაცემაში მეორდება და მეორდება, რომ:

კათოლიკოს-პატრიარქ ამბროსი ხელაიას¹ წარმოეტქვა ეს სიტყვები სასამართლო პროცესზე, რომელიც გაიმართებოდა 1924 წლის 10-19 მარტს:

– ჩემი სული ღმერთს ეკუთვნის, ჩემი გული სამშობლოს, ჩემი გვამი კი თქვენთვის დამითმია, მტარვალე-ბო!

თუმც არსად მიეთითებოდა შესაბამისი ისტორიული წყარო და... არც სასამართლო პროცესის სტენოგრამაში დასტურდებოდა.

ეს გარემოება უკვე დააეჭვებდა ზოგიერთ მეცნიერს, რომ:

ეს სიტყვები ამბროსი ხელაიას სულაც არ ეთქვა და ხალხს შეეთხზა, ისევე, როგორც გალილეო გალილეის მიეწერებოდა, თითქოსდა, ინკვიზიციის წინაშე მონანიების შემდგომ ჩაელაპარაკოს:

მაინც ბრუნავსო!..

და ლევან ჯიქია² დაინტერესდებოდა სიმაღლის გარკვევით და ასეც დაასათაურებდა თავის ნარკვევს:

„სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქის ამბროსი ხელაიას სიტყვების „სული ჩემი ღმერთს ეკუთვნის...“ სინამდვილის გარკვევისათვის“.³

და კიდევ უნდა ეპოვნა დოკუმენტური დადასტურება საქართველოს ეროვნული არქივის საისტორიო ცენტრალური არქივის საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის საგარეო საქმეთა სამინისტროს ფონდში.

1922 წლის 1 აგვისტოს საქართველოს ემიგრანტული მთავრობის დიპლომატიურ წარმომადგენელს, კონსტანტინე გვარჯალაძეს⁴ (1883-1969) სტამბოლიდან პარიზში უნდა გაეგზავნა ბარათი აკაკი ჩხენკელისადმი⁵ (1874-1959), საგარეო საქმეთა სამინისტროს რომ განაგებდა დამოუკიდებლობის წლებში.

ეს რა დროა და:

კათოლიკოს-პატრიარქის საქმის ძიება უკვე დაწყებულია იმ მემორანდუმის გამო, გენუაში გამართულ პოლიტიკურ კონგრესს⁶ რომ მიაწვდიდა რუსული ოკუპაციის მამხილებლად.

ამბროსი ხელაიას საგანგებო კომისიაში უხეში მეთოდებით რომ დაიბარებდნენ რამდენჯერმე, მას უკმაყოფილება უნდა გამოეთქვა კომისიის თავმჯდომარისადმი გაგზავნილ საპროტესტო წერილში.

და კონსტანტინე გვარჯალაძის ბარათში სწორედ ეს ვითარება უნდა ასახულიყო:

– ჩვენი ეკლესიის ცნობების შესახებ წინადაც გწერდით. ვუცდი საჭირო ქაღალდებს საქართველოდან, რაც უკვე მიწერილი გვაქვს. აქ პატრიარქი შეპირებულია, როცა ქაღალდები იქნება, მათ მიხედვით კითხვას დასვამს და დადებითად გადაწყვეტს. ჩვენი პატრიარქი დატყუარილი არ ყოფილა. დაუკითხავთ სამოთხჯერ. ამბობს

თურმე – სული ჩემი ღმერთს ეკუთვნის, ფიზიკურათ ხალხის ვარო, ჩემი ღეში ვისაც გინდათ, იმან წაიღეთო.

მკვლევარის დაკვირვებით:

მართალია, დოკუმენტში აღბეჭდილი სიტყვები კათოლიკოს-პატრიარქისა ოდნავ განსხვავდებოდა საყოველთაოდ გავრცელებული ვერსიისაგან, მაგრამ, რაც მთავარია, შინაარსით იდენტური გახლდათ და სრულად ასახავდა ამბროსი ხელაიას დამოკიდებულებას ახალმოწესეთა მიმართ, რომელნიც მას უხეშად ეყურობოდნენ.

და მართებულად დაასკვნიდა, რომ:

კონსტანტინე გვარჯალაძეს პატრიარქის ის სიტყვები წარმოთქმიდან მალევე შეეცყო და აესახა კიდევ აკაკი ჩხენკელისადმი გაგზავნილ ბარათში.

სასამართლო პროცესის სტენოგრამაში რანაირად აღინიშნებოდა, როდესაც ორი წლით ადრე განეცხადებინა ეს ქრესტომათიული, ზნეობრივ ფორმულად დაწურული ფრაზა.

ასე უნდა გამოცლოდა საფუძველი ეჭვს, თითქოსდა, ეს სიტყვები ხალხს შეეთხზას.

მკვლევარი, თავის მხრივ, შემოგეთავაზებდა, რომ:

ეს ფრაზა მოვიშველიოთ და დავიმოწმოთ ხოლმე იმ ფორმით, როგორც საარქივო დოკუმენტს შემოუნახავს და არა – მისი ვარიაციული სახესხვაობით.

ეს ისაა, პირველწყაროდ რაც გვეგულება: „სული ჩემი ღმერთს ეკუთვნის, ფიზიკურათ ხალხის ვარ, ჩემი ღეში ვისაც გინდათ, იმან წაიღეთ“.

ლიტერატურა ■ References

1. წმინდა მღვდელმთავარი ამბროსი აღმსარებელი (ერისკაცობაში: ბესარიონ ხელაია) – ხსენების დღე 16 (29) მარტი. დაიბადა 1861 წლის 7 ოქტომბერს. 1897 წელს ეახა-

ნის სასულიერო აკადემიაში ჩაირიცხა; დაწერა დისერტაცია თემაზე: „ქრისტიანობის ბრძოლა ისლამთან საქართველოში“. 1902 წელს არქიმანდრიტის ხარისხში აიყვანეს და ჭელიშის მონასტრის წინამძღვრად დაინიშნა, სადაც აღმოაჩინა „მოქცევაი ქართლისაის“ ჭელიშური ხელნაწერი და წმინდა სახარება, შემდგომში „ჭელიშის ოთხთავის“ სახელით ცნობილი. ხშირად დადიოდა აფხაზეთში და რუსიფიკაციის წინააღმდეგ, ასევე, საქართველოს ეკლესიის ავტოკეფალიის აღდგენისათვის იბრძოდა, რის გამოც 1903 წელს დონის ეპარქიაში (რუსეთი) გადაასახლეს. 1905 წლის რევოლუციის შემდეგ სამშობლოში დაბრუნება შეძლო და კვლავ აქტიურად დაუპირისპირდა რუსულ შოვინიზმს აფხაზეთში. 1908 წელს ეგზარქოს ნიკონის მკვლელობასთან კავშირის ბრალდებით, ისევ გადაასახლეს რუსეთში, ამჯერად, რიაზანის მონასტერში. 1909 წლის ბოლოს მისი რეაბილიტაცია მოხდა, მაგრამ მხოლოდ 1917 წლის თებერვლის რევოლუციის შემდეგ შეძლო საქართველოში დაბრუნება. ჯერ ჭყონდიდის, შემდეგ ცხუმ-აფხაზეთის მიტროპოლიტად აკურთხეს. 1921 წლის 14 ოქტომბერს მოხდა მისი სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქად ინთრონიზაცია. პატრიარქი მხარს უჭერდა საქართველოს სახელმწიფოებრივ დამოუკიდებლობას და აქტიურად იყო ჩაბმული ეროვნულ-განმათავისუფლებელ მოძრაობაში. ეკლესიის დევნის, ქართული ენის უფლებების შეზღუდვისა და ისტორიული მიწების სხვათა განკარგულებაში გადაცემის გამო, ხელისუფლების სხვადასხვა ინსტანციაში აგზავნიდა დოკუმენტებს, მაგრამ უშედეგოდ. 1922 წელს პატრიარქმა ამბროსიმ თავისი ცნობილი მიმართვა გაუგზავნა გენუის საერთაშორისო მსოფლიო სამშვიდობო კონფერენციას. თავის მემორანდუმში მან ქართველი ერის სახელით მოითხოვა საქართველოდან რუსეთის საოკუპაციო წითელი ჯარის გაყვანა და რეფერენდუმის მოწყობა. გენუის კონფერენცია მიზნად ისახავდა ნედლეულით მდიდარი რუსე-

თის დაბრუნებას საერთაშორისო ბაზარზე და საბჭოთა რუსეთის მთავრობისთვის მეფის რუსეთის ვალების მოთხოვნას. ამიტომ საერთაშორისო საზოგადოება საქართველოს გამო რუსეთს არ დაუპირისპირდა. მიუხედავად საკმაოდ ფართო გამოხმაურებისა, ქართველი პატრიარქის მიმართვა პოლიტიკური რეაგირების გარეშე დატოვეს. ამბროსი ხელაიას დევნა გაძლიერდა, ბოლოს კი საკათალიკოსო საბჭოს ცხრა წევრთან ერთად დააპატიმრეს შემდეგი ოთხი ბრალდების გამო: კონფერენციისადმი მემორანდუმის გაგზავნა, ეკლესია-მონასტრებში დაცული საგანძურის გადამალვა, საეკლესიო ქონების საადიციზო წიგნების არასწორი წარმოება და სამხედრო ტადრის კომკავშირისადმი გადაცემის პროცედურაზე გამოუცხადებლობა. სასამართლო პროცესი მისი მსვლელობის პარალელურად, თითქმის, ყოველ დღე შექდებოდა პრესაში სათაურით „კათალიკოს ამბროსის და მისი „ძმების“ გასამართლება“. სასამართლოზე საბოლოო სიტყვაში პატრიარქმა მთავრობის შესახებ თქვა: „მათთვის უნდა ვიღოცოთ და მათთვის არ ვსთქვათ ბოროტი, მაგრამ ბოროტისა არა თქმა იმას არ ნიშნავს, რომ მათ მოქმედებას კრიტიკის თვალთ არ შევხედოთ, მათი შეცდომები არ აღვნიშნოთ... თუ ვხედავდი ეროვნული მოსპობის საშიშროებას, მოვალე ვიყავი ხმა ამომეღო... როგორც ჩვენ წინაპრებს ტკბილად მიიხნდათ სამშობლოსა და სარწმუნოებისთვის ტანჯვის მიღება, აგრეთვე ჩემთვისაც ტკბილი იქნება ის სასჯელი, რომელსაც მომისჯის უზენაესი სასამართლო მშობლიური ეკლესიის და ერის თავისუფლების დაცვის მიზნით ხმის ამოდებისათვის“. განაჩენი სიკვდილით დასჯას ითვალისწინებდა, მაგრამ მცხოვანი ასაკის გამო პატრიარქს შვიდი წლითა და ცხრა თვით თავისუფლების აღკვეთა მიუსაჯეს ქონების კონფისკაციით. 1924 წლის 1 ნოემბერს შინაპატიმრობა მეტეხის ციხეში პატიმრობით შეუცვალეს. მას მოსთხოვეს, საკუთარი ნებით გადამდგარიყო პატრიარქობიდან, რაზეც უარი თქვა. 1924 წლის ბოლოს გა-

მოცემული ამნისტიით, კათოლიკოს-პატრიარქ ამბროსის სასჯელი მოუხსნეს. გარდაიცვალა 1927 წლის 29 მარტს. 1995 წლის 17 სექტემბერს საქართველოს მართლმადიდებლური ეკლესიის წმინდა სინოდმა იგი წმინდანად შერაცხა. 2013 წლის 26 სექტემბერს საქართველოს ეროვნული გმირის წოდება მიენიჭა.

2. ლეჰან ჯიქია (დ. 1980) – პროფესორი, საქართველოს მეცნიერებათა ეროვნული აკადემიის საქართველოს ისტორიკოსთა ეროვნული კომიტეტის წევრი, 2018 წლიდან საქართველოს საპატრიარქოს წმინდა ანდრია პირველწოდებულის სახელობის ქართული უნივერსიტეტის ჰუმანიტარულ მეცნიერებათა და სამართლის სკოლის დეკანი. 2012 წელს დაიცვა დისერტაცია თემაზე „1924 წლის აჯანყება დასავლეთ საქართველოში“
<http://www.nplg.gov.ge/dlibrary/collect/0002/000611/Djikia%20L.pdf>
3. ჯიქია ლეჰან (2025). სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქის ამბროსი ხელაიას სიტყვების – „სული ჩემი ღმერთს ეკუთვნის...“ სინამდვილის გარკვევისათვის. საქართველოს ისტორიის ინსტიტუტის შრომები XXI. თბილისი: თბილისის უნივერსიტეტის გამომცემლობა.
<https://geohistory.humanities.tsu.ge/ge/proceedings/83-shromebi/180-shromebi-21.html>
https://geohistory.humanities.tsu.ge/images/SHROMEBI/XXI/Geo/02_3_Levan_Jikia.pdf
4. კონსტანტინე (კოწიკა) გვარჯალაძე (1883-03-17 – 1969-01-03) – პოლიტიკოსი, საქართველოს ეროვნული საბჭოს წევრი (1917), საქართველოს პარლამენტის წევრი და საგარეო საქმეთა მინისტრის მოადგილე (1918), საქართველოს დამფუძნებელი კრების წევრი (1919). ხელი მოაწერა დამოუკიდებლობის აქტს. უმაღლესი განათლება მიიღო ქენევის უნივერსიტეტის სამედიცინო ფაკულტეტზე.
<https://firstrepublic.ge/ka/biography/105>
5. აბაპი ჩხენკელი (1874-05-19 – 1959-01-03) – პოლიტიკოსი და დიპლომატი, საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის

საგარეო საქმეთა მინისტრი (1918), ეროვნული საბჭოსა და დამფუძნებელი კრების წევრი, ევროპაში რესპუბლიკის საგანგებო წარმომადგენელი (1919), ქართული დელეგაციის ხელმძღვანელი გენუის კონფერენციაზე (1922), საქართველოს ელჩი საფრანგეთში (1921-1934). მისი დიპლომატიური მოღვაწეობა შეწყდა 1934 წელს საფრანგეთის მიერ საბჭოთა კავშირის აღიარების შემდეგ. 1896-1901 წლებში სწავლობდა კიევის, მოსკოვისა და პეტერბურგის უნივერსიტეტებში იურიდიულ ფაკულტეტზე. 1907 წელს დაასრულა ლაიფციგის უნივერსიტეტი.

<https://firstrepublic.ge/ka/biography/206>

6. Dennis, Alfred L. P. (1922). The Genoa Conference. *The North American Review*, 215(796), 289–299.
<http://www.jstor.org/stable/25120982>
7. დაუშვილი რუსუდან, კალანდაძე გრიგოლ, კობახიძე რუსუდან და სხვ. (2012). ქართველები უცხოეთში: Georgians abroad. წიგნი I. თბილისი: „საქართველოს მაცნე“.
8. ჩხენკელი აკაკი (2021). დღიურები (1918-1921). წიგნი 1. თბილისი: თბილისის უნივერსიტეტის გამომცემლობა.
9. ჩხენკელი აკაკი (2024). დღიურები (1918-1921). წიგნი პირველი. თბილისი: თბილისის უნივერსიტეტის გამომცემლობა.
10. ჩხენკელი აკაკი (2024). დღიურები (1921-1922). წიგნი მეორე. თბილისი: თბილისის უნივერსიტეტის გამომცემლობა.
11. რადიოგადაცემა „პიკის საათი“ (27 იანვარი, 2022). „დღიური აკაკი ჩხენკელისა“. <https://1tv.ge/audio/pikis-saati-dghiuri-akaki-chkhenkelisa/>
12. დარსალია დინარა (შემდ.) (2011). წმინდა აღმსარებელი ამბროსი (ხელაია) კომუნისტური მართლმსაჯულების წინაშე. თბილისი: „საარი“. <https://el.ge/articles/22364>
https://dspace.nplg.gov.ge/bitstream/1234/10233/1/Ambrosi%20_Xelaia.pdf
13. ფიცხელაური ნანა (13 მაისი, 2024). საქართველოს მარადიული პატრიარქი. გაზ. „კვირის პალიტრა“.

14. ხოსიტაშვილი მარინე (2002). წმინდა მღვდელმთავარი ამბროსი აღმსარებელი (ხელაია). გაზ. „საპატრიარქოს უწყებანი“, №12 (166). <https://www.orthodoxy.ge/tveni/marti/16-ambrosi.htm>
15. თალაკვაძე ნიკიტა (2013 [1933]). მოქალაქე მღვდლის დღიურიდან. თბილისი: ქართული ლიტერატურის სახელმწიფო მუზეუმი. ISBN 978-9940-28-77-1
16. გამახარია ჯემალ (მთ. რედ.) (2006). წმინდა აღმსარებელი ამბროსი (ხელაია) და აფხაზეთი (კრებული). თბილისი: აფხაზეთის მეცნიერებათა აკადემია.
https://dspace.nplg.gov.ge/bitstream/1234/11528/1/Ambrosi_Xxelaia.pdf
17. გამახარია ჯემალ (2012). წმინდა აღმსარებელი ამბროსი (ხელაია) 150-ე წლისთავისთვის (მონოგრაფია). თბილისი: აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭო.
https://dspace.nplg.gov.ge/bitstream/1234/11505/1/Ambrosi%20_Xelaia.pdf // <https://el.ge/articles/1234>
18. მეტრეველი როინ (რედ.) (2000). საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქები. თბილისი: „ნეკერი“.
19. საითიძე გორა (2023). ამბროსი ხელაია: 100 ამბავი. თბილისი: „არტანუჯი“.
20. თავაძე სოფიო (შემდ.) (2013). წმინდა მღვდელმთავარი აღმსარებელი ამბროსი ხელაია. თბილისი: „პალიტრა L“.
21. სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქი, უწმინდესი და უნეტარესი ამბროსი (ხელაია) (2012). ეპისტოლური მემკვიდრეობა. თბილისი: „ფავორიტი პრინტი“.
22. დოლიძე ზეიად (2011). ამბროსი ხელაია: კოლექცია ბავშვებისათვის 35. თბილისი: „პალიტრა L“.
23. პაპუაშვილი ნუგზარ (შემდ.) (2005). ამბროსი (ხელაია) რუსეთის საეკლესიო პოლიტიკის შესახებ აფხაზეთში: სტატიის გამო „ხმა სოხუმიდან“. თბილისი: კონფლიქტებისა და მოლაპარაკებების საერთაშორისო კვლევითი ცენტრი.
24. სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქი ამბროსი ხელაია (1994). თბილისი: „კარდუ“.

25. ხელაია ლელა (2007). საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქი ამბროსი ხელაია და გენუის საერთაშორისო კონფერენცია. პერიოდული სამეცნიერო ჟურნალი „ნოვაცია“ №1, ქუთაისი, გვ. 112-118.
26. ვარდოსანიძე სერგო, ოსაძე ლია (9-15 თებერვალი, 2009). როგორ ებრძოდა ბოლშევიკებს უწმინდესი ამბროსი ხელაია: სასამართლოზე უწმინდესს ქართველი ერის დალატში ბრალს სდებდნენ ვარლამიანი, ოქოიანი და ურზუმელიანი. ჟურნ. „გუმბათი“ №6(70), თბილისი, გვ. 13-14.
27. ცამციშვილ-ფიცხალაური ამირან (1998). ქართველები უცხოეთში (ისტორია, კულტურა, ხელოვნება, სპორტი, პუბლიცისტიკა, რეცენზიები, გამოცხადილი): ბიო ბიბლიოგრაფია. თბილისი: „მოლოდინი“.
https://dspace.nplg.gov.ge/bitstream/1234/600991/1/Qartvelebi_Ucxoe_tshi_Biobibliografia_1998.pdf
28. Toussaint, Eric (2017, September 4). Genoa (1922): proposals and, counter-proposals on the Tsarist debt. Part 10 of the Series: Centenary of the Russian Revolution and the Repudiation of Debt. Translated by Mike Krolkowski with Christine Pagnouille. *CADTM*.
<https://www.cadtm.org/Genoa-1922-proposals-and-counter>
29. Beridze, Giorgi (2024). Diplomacy in Exile: Georgia's Story at the Genoa International Conference in the Diaries of Akaki Chkhenkeli. *Revolutionary Russia*, 37(2), 177–199.
<https://doi.org/10.1080/09546545.2025.2451531>
30. Mills, John Saxon (1922). *The Genoa Conference*. London: Hutchinson & Co.
<https://archive.org/details/genoaconference00milluoft/page/n9/mode/2up>
31. Dennis, Alfred L. P. (1922). The Genoa Conference. *The North American Review*, 215(796), 289–299.
<http://www.jstor.org/stable/25120982>